

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Den afgørelse, udvælgelseskomiteen for den interne udvælgelsesprøve KOM/BS/4/79 traf den 24. september 1979, og hvorved den nægtede sagsøgeren adgang til nævnte udvælgelsesprøve, annulleres.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

Pescatore

Touffait

Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. december 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
F. CAPOTORTI
FREMSAT DEN 4. DECEMBER 1980 ¹

Høje Domstol.

1. I den af fru Tiberghien ved stævning af 9. november 1979 anlagte sag skal Domstolen tage stilling til et spørgsmål,

der ikke er nyt; sagen drejer sig om de betingelser, der må være opfyldt, for at en afgørelse fra en udvælgelseskomité om udelukkelse af en ansøger fra deltagelse i en given udvælgelsesprøve kan være lovlig.

¹ — Oversat fra italiensk.

Først i al korthed de faktiske omstændigheder i sagen.

I juli 1979 ansøgte sagsøgeren om at måtte deltage i den interne udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser KOM/BS/4/79 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af sekretariatsassistenter i den stillingsgruppe, der omfatter lønklasse B 5 og B 4. Hun fik ikke adgang til denne prøve, fordi udvælgelseskomiteen mente, at hun ikke besad den faglige erfaring på mindst 16 år inden for kategori C, der ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven krævedes af ansøgerne, der ikke havde uddannelse på gymnasieniveau afsluttet med et eksamensbevis. Som følge af afslaget ansøgte fru Tiberghien først i en skrivelse af 22. august 1979 om, at hendes tjenstlige stilling måtte blive gjort til genstand for fornyet undersøgelse. Da dette blev afslået, anlagde hun nærværende sag. Hun gør gældende, at udvælgelseskomiteen har vurderet hendes faglige erfaring forkert og desuden har undladt at tage hensyn til de kvalifikationer, hun har erhvervet ved deltagelse i en række videreuddannelseskurser i sekretærarbejde. Hun påstår på dette grundlag afgørelsen om at udelukke hende fra nævnte udvælgelsesprøve annulleret.

2. Der kan ikke herske tvivl om, at sagen kan antages til realitetsbehandling. Det forhold, at den anfægtede afgørelse ikke har været genstand for en klage i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd, er uden betydning. Som Domstolen gentagne gange har

fastslået, er jo den i artikel 91, stk. 2, i vedtægten fastsatte klageforpligtelse, hvis opfyldelse er en forudsætning for efterfølgende realitetsbehandling ved Domstolen, »meningsløs, hvor det er beslutninger fra en udvælgelseskomité, der anfægtes, eftersom ansættelsesmyndigheden ikke kan ændre disse beslutninger« (dom af 16. 3. 1978 i sag 7/77, von Wüllerstorff und Urbair, Sml. 1978, s. 769, præmis 7). Heraf følger, at nævnte artikel 91 skal fortolkes således, at betingelsen vedrørende forudgående administrativ klage »kun omfatter de retsakter, som ansættelsesmyndigheden eventuelt kan ændre«, og hertil hører afgørelserne om adgang til udvælgelsesprøver ikke.

3. Og herefter til det første af sagsøgeren fremførte klagepunkt. Jeg har allerede nævnt, at meddelelsen om udvælgelsesprøven til ansøgere, der som sagsøgeren ikke besad et eksamensbevis for gymnasieuddannelse, stillede krav om en særlig faglig erfaring (i sekretærstillinger) på 16 år. Samtidig krævedes det også, at en ansøger havde været ansat i Fællesskaberne som tjenestemand eller øvrig ansat i i alt 11 år; men de to betingelser gjaldt hver for sig. Der anførtes intet som helst om, hvorvidt og i hvilket omfang den faglige erfaring skulle være erhvervet i Fællesskabets tjeneste. Jeg mener derfor, at man kan gå ud fra, at det for udvælgelsesprøven var tilstrækkeligt, at der var tale om en erfaring helt eller delvis erhvervet ved beskæftigelse hos andre arbejdsgivere end Fællesskaberne; meddelelsen om udvælgelsesprøven angav alene varigheden af den pågældende erfaring og beskæftigelsens art (der i øvrigt kun til en vis grad var præcist angivet »inden for kategori C som direktionssekretær, chefsekretær med stenografi og maskinskrivning eller dertil svarende stillinger«).

Sagsøgeren anførte i sin ansøgning om deltagelse i udvælgelsesprøven, at hun havde udført arbejde som sekretær i ca. 9 år (fra 1954 til 1964) hos en række forskellige arbejdsgivere og siden i ni og et halvt år i Kommissionens tjenestegrene. Hun henviste altså til en samlet faglig beskæftigelse, der strakte sig over længere tid end de 16 år, der var fastsat i meddelelsen. Udvalgelseskomiteen bestred i den skrivelse, hvori den meddelte sagsøgeren afgørelsen om, at hun ikke fik adgang til at deltage i udvælgelsesprøven, hverken varigheden eller beskaffenheden af hendes faglige beskæftigelse før 1965. Den nøjedes med at oplyse, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om mindst 16 års faglig erfaring. Og det er rigtigt, at den sagsøgte institutions befuldmægtigede under den mundtlige forhandling — i en besvarelse af et spørgsmål fra afdelingsformanden — har anført, at Kommissionen »kun med den største betænkelighed kan anerkende«, at det arbejde, fru Tiberghien har udført som privat ansat, lignede det, der typisk udføres af Fællesskabets tjenestemænd i kategori C, som krævet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Dette udsagn er imidlertid ikke blot tvetydigt og for sent fremkommet, men strider også med det standpunkt, som Desbois på Kommissionens vegne fremførte i skrivelse til sagsøgeren af 24. september 1979 (bilag 25 til stævningen); dette brev indeholdt en forklaring af udvalgelseskomiteens afgørelse, og det anførtes: »Deres erfaring i Kommissionen som sekretær med stenografi og maskinskrivning på det laveste trin C 3, i perioden 1. februar 1976 — 31. december 1978 (2 år og 1 måned) kan ikke, når den sammenlægges med den erfaring af lignende art De besidder fra tiden før Deres tiltrædelse af tjenesten, (8. oktober 1954 — 15. marts 1964: ni og et halvt år) give Dem den erfaring på 16 år der kræves«. Dette beviser, at den særlige erfaring, som sagsøgeren havde erhvervet ved arbejde for andre arbejdsgivere end Kommissionen, var blevet anerkendt uden vanskeligheder overhovedet.

4. Tvisten drejer sig altså i alt væsentligt om fastlæggelse af den erfaring, sagsøgeren havde erhvervet i Kommissionens tjenestegrene i tiden marts 1965 — februar 1974. Fru Tiberghien hævder, at hun i perioden 1. februar 1965 til 31. juli 1974 har udført arbejde som sekretær med stenografi og maskinskrivning i stillingskategori C 3/C 2; i disse år har hun imidlertid været indplaceret som »kontorist«, dvs. som tjenestemand med administrativt arbejde og ikke med arbejde som sekretær. Dette er forklaringen på, at udvalgelseskomiteen ikke ved afgørelsen af, om betingelsen vedrørende faglig erfaring var opfyldt, har villet anerkende erfaring fra perioden 1965-1974; men den manglende overensstemmelse mellem det faktisk udførte arbejde og den formelle indplacering skyldes ifølge sagsøgeren en fejl fra administrationens side. Til belysning af problemets nærmere detaljer skal anføres, at ifølge vedtægten (jf. dennes artikel 5, stk. 4, samt bilag I) svarer stillingsbetegnelserne »kontorist« og »sekretær med stenografi og maskinskrivning« til stillingsgrupperne C 2 og C 3. Det arbejde, der er forbundet med en given stillingsbetegnelse, er beskrevet i Kommissionens afgørelse om beskrivelse af funktioner og sagsområder for tjenestemænd (offentliggjort i Personaleposten nr. 272 af 4. 9. 1973). I teksten hertil hedder det, at i kategori C, stillingsgrupperne C 2/C 3, er en »kontorist« en tjenestemand, der

pålægges udførelsen af administrativt arbejde, til hvilket han modtager et minimum af instruktioner, og hvis gennemførelse »kræver dømmekraft og metode«. Til gengæld findes der ikke nogen opgavebeskrivelse for stillingsbetegnelsen sekretær med stenografi og maskinskrivning; dette kan vel forklares med, at betegnelsen i og for sig tilstrækkeligt angiver arbejdets art. I al fald er der tale om to klart adskilte arbejdsområder; og dette er grunden til, at administrationen, når det gælder adgangen til bestemte udvælgelsesprøver, kræver, at ansøgerne har erhvervet en vis faglig erfaring inden for det ene eller det andet af disse arbejdsområder hver for sig. Herefter er det klart, at en tjenestemand må være interesseret i, at administrationen anerkender den faglige virksomhed, han faktisk har været beskæftiget med; muligheden for at deltage i visse udvælgelsesprøver kan faktisk komme til at afhænge af en sådan anerkendelse.

I det tilfælde jeg her behandler, er det bevist, at sagsøgeren fra den 1. februar 1965 til den 31. juli 1974 har udført arbejde som sekretær med stenografi og maskinskrivning; dette anerkendte Kommissionen, som hun (den 28. februar 1979) havde anmodet herom, udtrykkeligt i en skrivelse af 21. november 1979, der er underskrevet af generaldirektøren for personale og administration. Men udvælgelseskomiteen bestred som nævnt, at sagsøgeren var i besiddelse af den omhandlede faglige erfaring; det fremgår af det afslag på ansøgningen om deltagelse i udvælgelsesprøven, der er dateret den 10. august 1979, såvel som af den allerede nævnte senere note, som sagsøgeren fik tilstillet den 24. september 1979.

Der ses følgelig at foreligge en uoverensstemmelse mellem administrationens

udtrykkelige fastlæggelse af samme forhold to gange inden for ganske kort tid. Ansøgeren led den tort, at anerkendelsen af hendes virksomhed som sekretær skete straks efter, at udvælgelsesprøven var afsluttet. Spørgsmålet bliver herefter, om administrationens undladelse af med henblik på adgang til udvælgelsesprøven at tage hensyn til det arbejde, som sagsøgeren faktisk udførte, medfører, at den anfægtede afgørelse er mangelfuld.

5. Efter min mening burde udvælgelseskomiteen have lagt det forhold til grund, at sagsøgeren i sin ansøgning havde oplyst, at hun i over 9 år havde arbejdet som sekretær i Kommissionen. Udvalgeskomiteen burde som følge af hendes tilsyneladende hermed stridende indplacering i et meget længere tidsrum som sekretær med stenografi og maskinskrivning og som kontorist i en periode, der i vidt omfang svarede til den i ansøgningen opgivne, have følt sig foranlediget til at få forholdene bragt helt på det rene ved henvendelse til administrationen. Kommissionen burde i al fald efter sagsøgerens klage i skrivelse af 22. august 1979 over den forkerte afgørelse vedrørende hendes faglige erfaring og efter hendes ved samme lejlighed fremsatte anmodning om, at fejlen måtte blive rettet, have gjort sig klart, at det var nødvendigt at foretage de rettelser, der skulle til. Den ville, hvis den havde gjort det, i fru Tiberghiens personlige akter have fundet udførlige oplysninger om det arbejde, hun reelt havde udført og om de bestræbelser, hun havde udfoldet for at få sit arbejde bragt i overensstemmelse med sin stillingsbetegnelse; Kommissionen ville navnlig have fået kendskab til, at fru Tiberghien allerede den 16. juli samme år havde anmodet om en »berigtigelse« af sine tjenesteforhold, altså i realiteten om en udtrykkelig anerken-

delse af den stilling, hun virkelig indtog. Der kan ikke herske begrundet tvivl om, at administrationen som svar på en eventuel anmodning fra udvælgelsesprøvens udvælgelseskomité ville have indtaget det samme standpunkt, som det siden hen efter prøvens afslutning meddelte sagsøgeren i den allerede nævnte skrivelse af 21. november 1979, og hvori den omsider anerkendte »den faglige virksomhed, hun i over ni år havde udøvet som sekretær.«

Administrationen var på sin side forpligtet til rettidigt at meddele udvælgelseskomiteen alle oplysninger af betydning for afgørelsen vedrørende sagsøgerens ansøgning. Domstolen har om lignende tilfælde fastslået, at undladelser af den her beskrevne art er en mangel ved afgørelsen om udelukkelse fra deltagelse i en udvælgelsesprøve, der må side-stilles med en væsentlig formmangel. Jeg skal herved henvise til dom af 9. juni 1964 i de forenede sager 94 og 96/63, Bernusset (Sml. 1954-1964, s. 493), hvori Domstolen udtalte, at ansøgninger» ... er dokumenter, hvis ordlyd og rækkevidde på et område, der kræver så objektiv en behandling af ansøgerens fortjenester som muligt, kun kan bedømmes med forsigtighed« og at ansættelsesmyndigheden skal »benytte ansøgerens aktsamlinger til at fyldestgøre sine oplysninger«. Jeg skal endvidere henvise til dom af 1. april 1971 i sag 76/69, Rabe (Sml. 1971, s. 69), hvorefter administrationens undladelse af at tilstille udvælgelseskomiteen dokumenter vedrørende de for ansøgernes adgang til udvælgelsesprøven krævede kvalifikationsbeviser »er en procedurefejl, som ansøgeren retmæssigt kan påberåbe sig (jf. navnlig præmisserne 5-8).

Denne praksis baserer sig i alt væsentligt på det princip, at en udvælgelseskomité for en udvælgelsesprøve ved vurderingen af ansøgninger fra personer, der allerede har været ansat i Fællesskabets institutioner, skal bruge alle de relevante oplysninger, administrationen er i besiddelse af, og som kan findes i de personlige akter (som det under alle omstændigheder er nødvendigt at se på) eller andetsteds. Når der herved konstateres individuelle forhold der på nogle punkter frembyder uklarhed, som f.eks. hvor det faktisk udførte arbejde ikke synes i overensstemmelse med stillingsbetegnelsen, skal administrationen tage klar stilling og rettidigt fjerne usikkerheden, således at udvælgelseskomiteen kan træffe afgørelse om adgang til prøven på grundlag af sikre og endelige oplysninger. Heraf følger logisk, at enhver afgørelse truffet med ufuldstændigt kendskab til de foreliggende oplysninger om ansøgers forhold er behæftet med væsentlige formelle mangler.

Disse kriterier skal efter min mening lægges til grund ved afgørelsen af den foreliggende sag. Den afgørelse, hvorved udvælgelseskomiteen nægtede at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøven, skal anses for at være behæftet med væsentlige formelle mangler og vil derfor være at annullere.

6. Jeg mener derimod ikke, at der med den anfægtede afgørelse foreligger en tilsidesættelse, som anført af sagsøgeren med hendes anden søgsmålsgrund, af artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd. I denne artikels 3. og 4. afsnit bestemmes, at Fællesskaberne »giver tjenestemanden mulighed for at videreuddanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegre-nenes tilfredsstillende funktion, og

såfremt det er i deres egen interesse» og, at »der også tages hensyn til denne videreuddannelse, for så vidt angår karriereforløbet«. Fru Tiberghien har gjort gældende, at udvælgelseskomiteen i udvælgelsesprøven ikke ved vurderingen af hendes faglige erfaring har taget hensyn til de færdigheder, hun har erhvervet sig ved deltagelse i en række videreuddannelseskurser i 1973 og 1974, hvilket strider mod administrationens ovenfor omtalte forpligtelse til for så vidt angår karriereforløbet at tage hensyn til den videreuddannelse, tjenestemændene har deltaget i.

Faktisk har undladelsen af at anerkende sagsøgerens faglige erfaring som sekretær i Kommissionen i en periode på mere end 9 år intet at gøre med forpligtelsen til at tage hensyn til en tjeneste-

mands deltagelse i videreuddannelseskurser. Meddelelsen om udvælgelsesprøven krævede som bekendt erfaring som sekretær erhvervet i tilsvarende stillinger over et vist åremål; deltagelse i videreuddannelseskurser kunne ikke have rådet bod på en eventuel mangel på en erfaring af denne art. Og det skal yderligere tilføjes, at administrationens forpligtelse til at tage hensyn til den videreuddannelse, en tjenestemand har deltaget i, ifølge vedtægten gælder i relation til karriereforløbet (jf. artikel 24, 4. afsnit), hvorimod sagsøgeren i det her foreliggende tilfælde ansøgte om at måtte deltage i en udvælgelsesprøve, der gav adgang til en anden karriere end den, hun befandt sig i. Dette er en yderligere grund til at afvise muligheden for en relevant påberåbelse af vedtægtens artikel 24.

7. Af alle de ovenfor anførte grunde, mener jeg, at de af sagsøgeren nedlagte påstande skal tages til følge. Jeg foreslår derfor, at Domstolen annullerer Kommissionens afgørelse af 24. september 1979, ved hvilken sagsøgeren blev nægtet adgang til udvælgelsesprøven for sekretariatsassistenter på grundlag af kvalifikationsbeviser KOM/BS/4/79, og at den sagsøgte institution tilpligtes at afholde de omkostninger, sagsøgeren har haft i anledning af sagen.